(א) מה תלמוד לומר [ו]לא יוכל לבכר לפי שנאמר והיה ביום הנחילו את בניו [א]שיכול והלא דין הוא ומה פשוט שיפה כחו שנוטל בראוי כבמוחזק התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה בכור שהורע כחו שאינו נוטל בראוי כבמוחזק לא כל שכן [ב]תלמוד לומר לא יוכל לבכר ויאמר לא יוכל לבכר מה ת"ל והיה ביום הנחילו את בניו שיכול והלא דין הוא ומה בכור שהורע כחו שאינו נוטל בראוי כבמוחזק אמרה תורה לא יוכל לבכר פשוט שיפה כחו שנוטל בראוי כבמוחזק לא כל שכן ת"ל והיה ביום הנחילו את בניו התורה נתנה רשות לאב להנחיל לכל מי שירצה א"ר זריקא א"ר אמי א"ר חנינא (ב) אמר רבי הלכה כר' יוחנן בן ברוקה אמר ליה ר' אבא הורה איתמר במאי קמיפלגי מר סבר הלכה עדיפא ומר סבר [ג]מעשה רב [ד]תנו רבנן אין למדין הלכה לא מפי למוד ולא מפי מעשה עד שיאמרו לו [ה]הלכה למעשה שאל ואמרו לו הלכה למעשה ילך ויעשה מעשה ובלבד שלא ידמה מאי ובלבד שלא ידמה והא כל התורה כולה דמויי מדמינן לה אמר רב אשי הכי קאמר ובלבד שלא ידמה בטרפות דתניא [ו]אין אומרים בטרפות זו דומה לזו ואל תתמה שהרי חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן וחיתה א"ל ר' אסי לר' יוחנן כי אמר לן מר הלכה הכי נעביד מעשה אמר לא תעבידו עד דאמינא הלכה למעשה אמר להו רבא לרב פפא ולרב הונא בריה דרב יהושע כי אתי פסקא דדינא דידי לקמייכו וחזיתו ביה פירכא לא תקרעוהו עד דאתיתו לקמאי אי אית לי טעמא אמינא לכו ואי לא הדרנא בי לאחר מיתה לא מיקרע תקרעוהו ומגמר נמי לא תגמרו מיניה לא מיקרע תקרעיניה דאי הואי התם דלמא הוה אמינא לכו טעמא מגמר

לא יוכל לבכר מה תלמוד לומר. והלא כתיב בתריה הבכור בן השנואה יכיר: **לפי שנאמר והיה ביום הנחילו את בניו.** דמשמע שיכול לתת לכל אחד מבניו מה שירצה ויכול אני לדון שאף הבכורה יעביר מן הבכור לתת לכל מי שירצה עם שאר נחלה דמה פשוט שיפה כחו כו' שנוטל בראוי דבחלק פשוט לא כתיב בכל אשר ימצא לו: **ויאמר לא יוכל לבכר.** ולא אצטריך ביום הנחילו כאביי (ע"א) דהוה דייקינן בכורה לא יוכל לבכר אבל חלק פשוט ינחיל למי שירצה: **הורה.** כר' יוחנן בן ברוקה איתמר: **במאי קא מיפלגי.** נהי דמר שמיע ליה הכי ומר שמיע ליה הכי מאי בינייהו: **הלכה עדיפא.** שפוסק הלכה לעשות כן אבל כי אמרינן הורה איכא למימר דטעה הרואה דשמא אותו הדין לא נפסק כרבי יוחנן בן ברוקה אלא על ידי טענות אחרות זיכה את כל הנכסים לאחד מן הבנים כגון שאמר האב לשון מתנה עם לשון ירושה דלדברי הכל דבריו קיימין וכדאמרינן (לעיל דף קכו.) נמי לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר דההוא בכור דאזיל וחנין בנכסי דידיה כו' דסבר הרואה דמשום האי טעמא נפסק כן והמעשה משום טעמא אחרינא אבל כיון דקבע הלכה אז אין לפקפק בדבר: **ומר סבר מעשה רב.** כשמורין לעשות מעשה אז יש לסמוך ולעשותו אבל כשאומר הלכה כפלוני אין סומכין לעשות כן עד שיאמרו הלכה למעשה כדלקמן דאי אמר הלכה איכא למימר דדרך למודו אמר הכי אבל אם בא מעשה לידו הוה מדקדק יותר כדאמרי' בסמוך אין למדין הלכה מפי למוד אבל משהורה לעשות שוב אין לפקפק אחריו: **אין למדין הלכה.** כלומר אין למדין לעשות: **לא מפי גמרא.** שאם לומד הרב דרך לימודו ואמר מסתבר טעמא דפלוני חכם אין תלמידיו למדין משם הלכה דשמא אם יבא לידו מעשה ידקדק יותר ויראה טעם אחר בדבר: **ולא מפי מעשה.** אם יראה רבו עושה מעשה אל יקבע הלכה בכך דשמא טעה בטעם של פסק דין של אותו המעשה דהרבה טועין בדבר הלמוד כדאמרי' והא דפלוני לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר וטעה בסברא: **עד שיאמרו לו הלכה למעשה.** דכיון ששאל ע"י מעשה ואינן יודעין בדבר אלא מה שהוא אומר להם אין לומר טעם חזו ביה דלא ידע. (ג) ובמקום אחר) אמרי' אין למדין הלכה מתוך משנה כגון זה שכתב במשנה והלכה כדבריו כגון הא דתנן במסכת נדה (דף ז.) רבי אליעזר אומר ארבע נשים דיין שעתן כו' (ז)והמפלה כמה תשפה ותהא וזבה גבי יולדת בזוב מעת לעת כדברי ר' אליעזר (נדה לו:) וזב וזבה שבדקו יום ראשון ומצאו טהורה וכו' (שם סח.) ובשלשתן תנן במשנה הלכה כדבריו(ח) ואפ"ה קבע שמואל הלכה כמותו בגמ' (שם ז:) ואשמעי' דאין מורין הלכה מתוך משנה אי לאו דקבע הלכה כמותו וביבמות (דף מט.) (ד) תנן איזהו ממזר שמעון התימני אומר כל שחייבין עליו כרת והלכה כדבריו ואי לאו דפסיק בגמרא הלכה כמותו לא סמכינן אפסק דמתניתין אבל בהלכות הפסוקות בדברי האמוראין ודאי סמכי' דכיון שפסקום וכתבום רב אשי ורבינא שהם סוף הוראה ודאי עלייהו סמכי'. מצינו למדין היכא דפליג יחיד אבל רבים כי הני לא סמכי' אפסק הלכה של משנה אלא א"כ פוסק בגמ' אבל אפסק דגמ' סמכי' דכולהו הוו הלכה למעשה אלא שר' יוחנן לבדו היה מחמיר לעצמו ואמר לתלמידיו כדלקמן שלא יעשו דבר עד שיאמר להם הלכה למעשה והיינו טעמא דדלמא הדר ביה מההוא פסק הלכה שפסק ויראה לו טעם אחר בעיניו ומיהו לאחר פטירתו יש להם לעשות מה שפסק להם דהא כל ימי חייו לא הדר ביה וכל שכן שיש לנו לסמוך על הלכות הכתובות בגמ' כמו שסידרן רב אשי דהא קיימא לן בבבא מציעא (דף פו.) רב אשי ורבינא סוף הוראה ולמי נשאל עוד בשעת מעשה אם לא נסמוך על ההלכות הפסוקות בגמ' כמו שסדרן רב אשי דקתני(ט) עד שיאמר לו הלכה למעשה הא אין אדם רשאי לחדש דבר מעתה אלא ודאי כמו שפסקו האחרונים כך נעשה והכי אמרי' (י)(בתחלת פאה) ירושלמי ר' זעירא בשם שמואל אמר אין למדין לא מן ההלכות ולא מן ההגדות ולא מן התוספתות אלא מן הגמ' כלומר מדברי האמוראין ולא מפי מעשה הכתוב במשנה וברייתא כגון דפליגי רבים עליה עד שיאמרו הלכה למעשה כלומר כן הלכה לך ועשה כן אי נמי שיאמרו לו הלכה כדי לעשות מעשה כגון שבא ושאל לחכמים מעשה בא לידי היאך הלכה כדי לעשות כך ואמרו לו הלכה כפלוני אע"פ שאמרו סתם זהו הלכה למעשה: **ילך ויעשה מעשה.** כל ימיו יעשה עוד כן ולא יהא צריך עוד לשאול לכל מעשה ומעשה שבא לידו: **ובלבד שלא ידמה.** לדון דבר מתוך דבר: **הא כל התורה כולה וכו'.** כדאמרי' בעירובין (דף כח:) גבי שלמה ואסברא בדדמי: **בטרפות.** ללמד זו מזו כגון טרפות הכבד מן הריאה כדאמרי'(כ) ומילופא בכבדא שאין חיות האיברים שוה אין אומרים בטרפות זו דומה לזו שהרי חותכה מכאן בצומת הגידין ומתה דמיטרפא בכך חותכה מכאן למעלה מצומת הגידין וחיתה שחתך הבשר עד העצם כשרה כדאמרי' בבהמה המקשה (חולין דף עו.) ומקל וחומר היה לנו לומר שהיא טריפה: **אי אמר מר הלכה הכי.** בשעה שאנו למדין לפניו מי עבדינן עובדא ע"פ אותה הוראה: **עד דאמינא לכו הלכה למעשה.** שאומר לכם הלכה בשעה שתשאלו לי על ידי מעשה דבשעת מעשה אדם ירא לידון ומכוין לבו יותר כדאמרן לעיל אין למדין הלכה מפי גמרא עד שיאמרו לו הלכה למעשה: **פסקא דדינא.** שפסקתיו ומסרתיו לאדם להיות לראיה בידו אל תקרעוהו לבטל דבריי: **דאי הוה וכו'.** ושמא גם אתם תמצאו תירוץ לקושייתכם: ואל

תלמוד לומר לא יוכל לבכר. וא"ת ולרבנן למה לי לא יוכל לבכר דמהי תיתי שיוכל לשנות חלק בכורה דאצטריך קרא למעוטי ולר' יוחנן בן ברוקה נמי למה לי ביום הנחילו דעל כרחך ליכא למימר דמקל וחומר ילפי' שלא יוכל לשנות חלק פשיטות דא"כ לישתוק מלא יוכל לבכר וממילא ידעינן שאין יכול לשנות לא חלק בכורה ולא חלק פשיטות משום דהוי מתנה על מה שכתוב בתורה ואם כן ע"כ לא יבכר לא אצטריך אלא למעוטי חלק פשיטות ויש לומר דאי לאו לא יבכר הוה אמינא דיכול לשנות חלק בכורה משום דהורע כחו שאינו נוטל בראוי והשתא אצטריך שפיר ביום הנחילו לרבי יוחנן בן ברוקה דלא נילף חלק פשיטות בקל וחומר מחלק בכורה דאין יכול לשנות: **שהרי** חותכה מכאן. אין לפרש כפי' רבינו שמואל חותכה מכאן ומיה דהיינו למעלה מצומת הגידין דהא בפרק (ג)אלו טרפות (חולין דף נו) אצומת הגידין גופא קאמר תדע שהרי חותכה מכאן כו' אלא יש לפרש כגון נטמול דקיימא לן (שם דף נה:) ניקב בסומכיה טריפה בקולסיה כשרה:

ושמע

[illegible] את לנו יותר: והדר חזינהו. טעם אחר בדבר: פסקא דינא. שדנו הדין כך וכתבוהו להתקיים כן וכהלכה [illegible] ולא תקרעוה. לבטל דברי: דאי הוה אנא וכו'. ושמא גם אתם היום או מחר תמצאו תירוץ לפרכא דידכו: [illegible] מיניה. לדון אלא כפי מה שנראה לכם: שאין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות. כדתניא במס' נדה בשילהי פרק [illegible] [בגלה] וטמאו לאחר ביום ועדיהו המתין שעה אחת ולאחר חזר וטמאו אמר אוי לי שמא טעיתי ותקשינן [illegible] לא יאמר חכם אילו היה כן לא היה טמא אלא אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות כו' והוא הדין לגבי התלוי בסברא [דאין לו] אלא מה שעיניו רואות:

עין משפט נר מצוה

צה א מיי' פ"ו מהל' נחלות הלכה ג סמג עשין צו טוש"ע חו"מ סי' רפא סעיף ד:

◆

מוסף רש"י

אין למדין הלכה לא מפי למוד. מתוך המשנה והברייתא ששנויה כאן הלכה כפלוני אין למידין מהן, שהאמוראים האחרונים דקדקו בטעמי התנאים והעמידו הלכה על בוריה, אבל הראשונים לא דקדקו איש בדברי חבירו אלא כל אחד מה ששמע מרבו מלמדה לתלמידו שמיעה כמו שהיה, והיא היתה נקראת משנה וברייתא, והיה נותן לנו לתת טעם לשמועתו, זה נותן טעם לדבריו וזה נותן בה טעם אחר, כדאמר (סוטה כב.) ליגמר איניש והדר ליסבר, ואותה סברא היתה נקראת תלמוד בימי התנאים, ומשנה ששנויה בה פסק הלכה, מסברת תלמוד שלהן נשנית ולאו למידין הימנה (נדה ז:). **הלכה למעשה.** להורות על המעשה (שם עד:). שהרי חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן וחיתה. נחתך בשר רגלים למעלה מצומת הגידין ולא נשבר העצם כשרה, נחתכה למטה במקום צומת הגידין אע"פ שנמוך מכאן טרפה ואע"פ שלא נחתך העצם (חולין עו:) לאו: מתוך סימנין לא ניד לאורח ומתה, חתוך כל כתפיה וחיה (שם נה.).

◆

פי' רשב"ם העקרי

ד"ה **עד שיאמרו לו הלכה למעשה** כו' זב וזבה שבדקו עצמן יום ראשון ומצאו טהור פי' עד והלכה כדבריו ואליבא יחידאה אמר שמואל (נדה ז:) הלכה כר' אליעזר בארבע והני תלת מינייהו ואקשינן [illegible]

מסורת הש"ס

א) [שיכול ומה פשוט שיפה כצ"ל מ"מ], ב) [שבת קמ: וש"נ], ג) נדה ז:, ד) [כריתות כד. וש"נ], ה) חולין מח: נה: נו. עו., ו) [נדה ז: ע"ש וכרש"י שם], ז) נ"א והמקשה, ח) [עי' רש"ש], ט) [ורש"ם מח"ו], י) [צ"ל כפי' שני דלהלן], כ) [ולא נמצא מקומו], ל) [צ"ל בהמה המקשה עו.], מ) עיין תוס' יבמות מט. ד"ה שמעון.

◆

תורה אור השלם

ו וְהָיָה בְּיוֹם הַנְחִילוֹ אֶת בָּנָיו אֵת אֲשֶׁר יִהְיֶה לוֹ לֹא יוּכַל לְבַכֵּר אֶת בֶּן הָאֲהוּבָה עַל פְּנֵי בֶן הַשְּׂנוּאָה הַבְּכֹר: דברים כא טז

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא יוכל לבכר מה ת"ל לפי שנאמר והיה: (ב) שם אמר ר' חנינא אמר רבי ינאי אמר רבי הלכה כרבי יוחנן: (ג) רשב"ם ד"ה עד שיאמרו כו' ובמקום אחר. נ"ב נראה דדעתו דכאן ילפי' לא מפי תלמוד כשפוסק הלכה דרך למודו אלא שבמקום אחר דאמרי' נמי אין למדין הלכה מפי תלמוד ולשם הוי פירושו מתוך משנה כו' ומביאו הרב כאן כדי לחלק בין משנה לאמוראים ולקבוע ההלכה כמ"ש מצינו למדין כו' דאפסק שפסקו האמוראים יש לנו לסמוך על כל פנים אלא שר' יוחנן האמיר כו' ואין זה אלא כשפוסק הלכה כפלוני בפירוש אבל דרך למודו שיאמר מסתבר טעמא דפלוני חכם אין תלמידיו למדין משם ואין חילוק כזה בין התנאים לאמוראים דבכל זמן ניתן דבר זה וק"ל ומהרש"ל בהגהותיו פירש דהרב ז"ל סובר לומר דמאמר דבמקום אחר אמרינן דאין למדין הלכה מתוך משנה כו' א"כ לפי זה גם כאן פי' אין למדין הלכה מפי תלמוד היינו הלכה שכתובה בתלמוד במשנה או בברייתא: (ד) בא"ד וביבמות נמי תנן:

◆

רבינו גרשום

שיכול והלא דין הוא. שיהא האב רשאי להנחיל א) בין בכור לפשוט. ויאמר לא יוכל לבכר. בלבד ולישמע מינה תרתי דלבכור לא יוכל לבכר אחר במקומו הא לפשוט יכול ליתן לאחר חלק חבירו. אצטריך למכתב והיה ביום הנחילו את בניו (האמר הריני דן אחד) שיכול והלא דין הוא ואינו רשאי להנחיל לאחרים אפי' במקום פשוט: ומה בכור כו': הורה אתמר. שהורה הלכה למעשה (שהתורה נתנה רשות וכו'): מר סבר הלכה עדיפא (וזוקים) שפוסק הלכה בתלמוד בבית המדרש עיקר ומר סבר הוראה על ידי מעשה עיקר: אין למדין הלכה לא מפי תלמוד. שאם רואה אדם בתלמוד הלכה כי האי תנא או כי האי ולא מפי מעשה שרואה כתוב בתלמוד דשמא יחידאה הוא עד שישאל בבית המדרש ויאמרו הלכה כן לעשות בו מעשה: ובלבד שלא ידמה. מדעתו מעשה אחר למעשה זה שהורו לו: וכל התורה כולה דמויי מדמינן לה. דמפיק דומה לדומה: שלא ידמה בטריפות. שלא יאמר בשם שאם נשברה למטה מן הארכובה כשירה כך נשברה למעלה מן הארכובה כשירה לפי שאין בטריפות זו דומה לזו: ואל תתמה. מפני מה שאין אומרין כן. לפי שחותכה מיכן למעלה מן הארכובה ומתה ולמטה מן הארכובה חיה. ואיכא דמפרש שכל אדם בטפחות שנא' טפחות נתתה ימי מתחיל לחשב מלמעלה למטה אם חותך טפח העליון מן גולגלת חי שלא נגע בבית וטפח שני כנגד מוחו ומת וטפח שלישי למטה מן המוח חי וטפח רביעי כנגד הגרון ומת וטפח חמישי הוא למעלה מן הלב וששי כנגד הלב וכן כל הגוף:

א) אולי צ"ל שיהא האב רשאי להנחיל חלק בכורה לפשוט.